

PARTIZANSKA KNJIGA

Edicija
Tekstopolis
Knjiga 68

PARTIZANSKA KNJIGA

Copyright © Srđan Srdić 2023.

Copyright © za ovo izdanje Partizanska knjiga 2023.

Urednik
Ivan Radosavljević

Srđan Srdić

Autosekcija

Kikinda, 2023.

Rekli su da je sledeća godina moja i ja sam klimao glavom, a to je značilo obavezu da se nešto i uradi, a nisam rekao da je loše očekivati od mene da obećavam bilo šta jer se situacija zaoštrila, tako je govorio Bata, a on je rekao i toliko drugih stvari koje bi trebalo da ostanu upamćene, nisam siguran da jesu, ali ja sam rođen s problemom, i ti to znaš, moje pamćenje je neuništivo, i kad sve bude gotovo moje pamćenje neće biti, ostaće tu i vi ćete videti. To „vi ćete videti” pročitao sam u Bibliji, skoro sam siguran da jesam, mada se, otkad se situacija zaoštrila, ne mogu da zakunem kako je bilo šta sigurno, a od svega nesigurnog najmanje je sigurno to da sam u stanju da ispunim bilo kakva obećanja bilo kome i bilo kad data, komotno bih mogao da kažem kako sam se pretvorio u živi (sic!) izvor nesigurnosti. A Batu su izrešetal, mada je dao sve od sebe, i ovo što ja radim

jeste na Batinom tragu – dati sve od sebe, pa to je baš pristojna stvar, Bata je istrčao iz automobila i bežao, ali mu se nije dalo. Tako mu je to s ovim svetom i njegovim žiteljima, uglavnom im se ne da, a oni se upinju, pa oni koji se najviše upinju ponekad budu nagrađeni, sve se nadam da bih, eto, i ja mogao da ostanem upamćen kao jedan od takvih, ili kao što su upamćene Batine vizionarske reči, mada se iznad svega nadam da neće biti ludaka toliko ludog da se seća mene, pa nemoj ni ti.

Počeo sam da pišem ovo dvadeset drugog oktobra, tačno u ponoć. Nema tu nikakve simbolike, nego se tako desilo. Ništa taj datum i to vreme ne znače, mada svako iole prosvećeno lice mora da ima na umu kako nema tog datuma koji nešto zaista znači, ne bih o tome sada, a kasnije se možda i predomislim.

A desilo se i to da ja jesam pokušavao da dam sve od sebe, ali sve je išlo kilavo i traljavo, imao sam blistave planove, uzalud, toliko toga me sprečavalo u zaoštrenoju situaciji da nikako nije delovalo da bi sledeća godina mogla da bude moja, pa ni ona nakon nje, a posebno ona nakon te druge. Davanje svega od sebe nekako i ide kad imaš kome da daš sve od sebe, ali nezgodno biva kad nemaš, siguran sam da znaš sve o tome ili se jednostavno praviš da ne znaš jer ti je tako lakše, svejedno, morala bi da znaš, bilo bi poželjno, uputno, tako nekako. Davao sam sve od sebe da napišem ono pre ovog, ali to što sam davao izgleda nije bilo ni blizu dovoljnog za bilo šta, bude i takvih časova da ostaneš s premalo toga za davanje, a to nije baš sjajno, kad se prisetiš obećanja koja si davao

(siguran sam da opet znaš sve o tome ili se jednostavno praviš da ne znaš jer ti je tako lakše, svejedno, morala bi da znaš, bilo bi poželjno, uputno, pa i više od toga). Čak je bilo i to da sam se javio svom uredniku – „Generale”, saopštio sam mu, „Generale, imam nekih desetak stranica novog teksta, pa ako bi ti to pogledao, ali nemoj da se zamaraš, pogledaj na brzinu i reci mi kako ti to izgleda, da li ti to izgleda održivo, tehnološki, ima tu nekih tehnoloških inovacija, caka i prljavih trikova, pa presudi da li nastavljam tako da radim, ili aktiviramo fazu brisanja, bez žurbe, bez pritiska, kad se stigne.” General se oglasio tradicionalno budistički, klimnuo i on glavom, a to je značilo obavezu da se još nešto i uradi, s tim što on nije ja i to bi bila njegova notorna životna sreća, jer od svih gadnih stvari iz bunara gadosti biti ja bi lako mogla da bude jedna od ponajgorih, pa je odgovorio pozitivno, desetak stranica, to nije neka muka za generalski mozak, a ne bih ga ja proizveo u generala tek tako, već na osnovu činjenica koje su ukazivale na njegovu intelektualnu i svaku drugu superiornost u odnosu na mene.

I dok sam čekao da se izjasni po pitanju brljotina koje sam mu poslao, dešavalo se i ovo i ono, ali tako je to s dešavanjima pošto je njihovo mesto u vremenu, a vreme je krajnje nezainteresovano za nas i naša čekanja i naša obećanja, posebno ona lažna, a nisam ja prvi posegao za lažima, ili bar ne za takvima kakvih sam se sam naslušao i siguran sam da ne želiš o tome, nije da insistiram, ovakav kakav sam ja sam više posledica nego uzrok bilo čega osim ovog teksta koji bi trebalo da

postane tekst romana zato što je sledeća godina moja, tako je rečeno, s puno poverenja.

Pola jedan je po ponoći, konsultujem statistiku *vord* dokumenta i ona pokazuje kako sam za trideset minuta uspeo da otkucam četiri hiljade pet stotina karaktera teksta s razmacima, što znači da za sat vremena mogu da dobacim do deset hiljada, a moja računica govorila je da ću se zaustaviti na oko dvesta hiljada karaktera kako ne bih davao priliku jednom delu kritičara da me optuže za pisanje novele, a ne romana, jer roman sam obećao i ima da ga bude, što je dalje značilo da ću u pisanje uložiti dvadeset radnih sati – ako to nije fer, ja ne znam šta jeste.

Ne treba zaboraviti Generala, jer njegov doprinos nastanku ovog teksta nije zanemarljiv, naprotiv, General se ubrzo nanovo oglasio i izrekao presudu otprilike ovakvu: „Ovo je dobro”, konstatovao je General, na šta sam ja odreagovao ponovljenim i dosadnim pitanjem o tome šta misli o mojim novim spisateljskim izumima, a on se jasno odredio prema pitanju i rekao da mu nije jasno zašto bi mene interesovalo šta ko misli o onom što radim kad svih ovih godina nisam pokazivao ni trunčicu takvih interesovanja, te da će moji čitaoci prihvatiti ovo kao i ono ranije i toliko neka bude rečeno o tome, a ja sam zahvalio: „Hvala, Generale, uvek si mi bio na nivou”, i to je bila istina za razliku od mnogih izrečenih stvari koje ne da nisu istina, već ih je skaredno i pominjati u susedstvu istine. Pa sam nastavio da pišem. Odnosno nisam. Rekao sam ti da nisam. I to je istina.